

ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਅੱਗੇ, ਐਰਿਕ ਵੈਸਟਨ. ਸੀ.ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਬੰਕਾ ਮਲ-ਨਰੰਜਨ ਦਾਸ, ਅਤੇ ਹੋਰ – ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ

ਸੈਂਟਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ – ਜਵਾਬਦੇਹ।

1952 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 124

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ (1951 ਦਾ LXX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 17— ਕੀ ਆਮ ਸਾਰਥਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ II ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਥਾਨ ਲੱਭਦਾ ਹੈ— ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ— ਇੱਕ ਅਧਿਆਏ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ— ਭਾਗਾਂ ਲਈ ਸਿਰਲੇਖ— ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ— ਕੀ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਜਾਂ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਇੱਕ ਤੰਗ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ

Checked, Compared and authenticated by Happy Garg, Translator

ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਐਕਟਿੰਗ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੀਮਤ ਜਾਂ ਵਧਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

1919 ਦੇ ਐਕਟ IX ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਮ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਕੈਥਲ, ਮਿਤੀ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ 1952 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਜੋਂ 20 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।

ਆਈ.ਡੀ.ਦੁਆ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਐੱਚ.ਐੱਲ. ਸਿੱਬਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਰਿਕ ਵੈਸਟਨ ਐਰਿਕ ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਇਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਾ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਸੈਂਟਰਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਲਿਮਿਟੇਡ, ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਫਰਮ, ਮੌਜੂਦਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਤੋਂ, ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 52,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਈ 1950 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਉਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਜਦੋਂ ਅਪ੍ਰੈਲ 1952 ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 17, ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ: -

"17. ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਜ਼ੇ. ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਚਲਣ ਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਕੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ

Checked, Compared and authenticated by Happy Garg, Translator

ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਨਿਯਮ ਲੈਣਦਾਰ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਗੇ, ਅਰਥਾਤ: -

(ਏ) ਲੈਣਦਾਰ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ:

(ਬੀ) ਲੈਣਦਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸੀ। ;

(c) ਕਿਸੇ ਗਿਰਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲੈਣਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਕਾਇਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕਮਾਈ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੋਵੇ;

(d) ਲੈਣਦਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਮਦਨ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇਗਾ। "

ਫਿਰ ਦੋ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ/ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖ ਕੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੈਸ਼ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜੇ ਬਿੰਦੂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਛੇਤੀ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ-

ਕੀ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਕਰਜ਼ ਐਡਜਸਟਮੈਂਟ) ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 17, ਆਮ ਸਾਰਥਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ II ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 17 ਸਥਾਨ ਲੱਭਦਾ ਹੈ?

ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਯੋਜਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ

ਲਈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਕੁਝ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (6) 'ਕਰਜ਼ੇ' ਨੂੰ ਅਰਥ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ "ਕੋਈ ਵੀ ਵਿੱਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਭਾਵੇਂ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਜੋ-

(ਏ) ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੁਣ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਜਾੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ;

(ਬੀ) ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ, 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੁਣ ਪੱਛਮੀ ਮੱਧ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ 'ਤੇ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ;

[ਇਹ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਇਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ]।

(c) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ (ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ।

(ਇਹ ਧਾਰਾ ਕੁਝ ਵਿਸਤਾਰ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ)।

ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (8) 'ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ' ਦੇ ਅਰਥ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ "ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ"। ਕਲਾਜ਼ (9) 'ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ' ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ "ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ", ਅਤੇ ਧਾਰਾ (10) 1 ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ 'ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣੂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ

ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਜੋਂ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਐਕਟ ਦਾ ਅਧਿਆਇ II ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ “ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ ਕਾਰਵਾਈ” ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਯੋਜਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵੇਰਵੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਭਾਵ, ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਲੈਣਦਾਰ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਹੱਦ ਜਾਂ ਰਕਮ ਨਾਲ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਉਹਨਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਬਸ਼ਰਤੇ ਲੈਣਦਾਰ ਵੀ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ। ਕਿਸੇ ਲੈਣਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 11 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀਮਾ ਧਾਰਾ 11(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ

ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਬੂਤ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਲੈਣਦਾਰ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਠੋਸ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ, ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਲੈਣਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੇਣਦਾਰ ਨੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ, ਅਤੇ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਵਿਸਥਾਪਿਤ, ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸਮੀਖਿਆ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ, ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਰਕੀ, ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਲਾਜ਼ (ਸੀ) ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਜ਼" ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਭਾਗ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲੈਣਦਾਰ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (2) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਲੈਣਦਾਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ

ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (3) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੈਣਦਾਰ ਇਸ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੁਝ ਰਕਮਾਂ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਚਾਰਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ (4) ਉਸ ਕੇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਕੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖ ਕੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਧਾਰਾ (5) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਲੈਣਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚੁਣਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ।

ਫਿਰ ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 17, ਜਿਸਦਾ ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 16 ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਐਕਟ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਲ ਮਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਆਜ ਦੇਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਬਤੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਬੈਂਕ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਇਗੀਸ਼ੁਦਾ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਘੱਟ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਇਗੀਸ਼ੁਦਾ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ (3) ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (4) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਬੇਨਤੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਇਸ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ, ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਸੁਸਾਇਟੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ (5) ਅਤੇ (6) ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਬੈਂਕ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ

ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (2) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਪਬੰਧ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 21 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸੋਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਸਾਂਝੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਸੰਖੇਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਰਜ਼ਾ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 25 ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 26 ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 28 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਫਿਰ ਅਧਿਆਇ III ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਰਾਹਤ" ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, 15 ਅਗਸਤ 1947 ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਜਾਂ ਕੈਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 31 ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 32 ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 11 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰੇਕ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 33 ਤੋਂ 35 ਕਿਸ਼ਤਾਂ, ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ, ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਭੱਤੇ, ਅਤੇ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 36 ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ 1948 ਦੇ ਐਕਟ XLVII ਦੁਆਰਾ ਵਧਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ, 8 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਸੈਕਸ਼ਨ 37 ਕੁਝ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ

Checked, Compared and authenticated by Happy Garg, Translator

ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਧਾਰਾ 38 ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 39 ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।

ਫਿਰ ਅਧਿਆਇ IV ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 40 ਤੋਂ 42 ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ।

ਅਧਿਆਇ V ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਫੁਟਕਲ" ਹੈ। ਧਾਰਾ 44 ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 47 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਚੱਲ ਜਾਂ ਅਚੱਲ, ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ (ਏ) ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੱਥੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ। ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਬਾਕੀ ਬਚੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 19 ਅਤੇ 20 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾਵਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਚੈਪਟਰ II ਵਿੱਚ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖੀ ਕਾਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(6) ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 19(4) ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੰਪਨੀ ਜਾਂ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ ਨੇ ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਇਗੀਸ਼ੁਦਾ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਸੰਖਿਆ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 19 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਦਖਲ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਚੈਪਟਰ II ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ

Checked, Compared and authenticated by Happy Garg, Translator

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ II ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਅਰਥਾਤ "ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਸਮਾਯੋਜਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ" ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 'ਦ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ, ਬੰਬੇ ਬਨਾਮ ਅਹਿਮਦਭਾਈ ਉਮਰਭਾਈ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬੰਬੇ' ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

"ਨਾ ਹੀ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਮਾਰਟਿਨਸ ਬਨਾਮ ਫਾਉਲਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਊਂਸਿਲ, ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਕਟਿੰਗ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਜਾਂ ਵਧਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਸ਼ੱਕ ਲਈ ਖੁੱਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ (ਮੈਕਸਵੈਲ ਆਨ ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸਟੈਚੂਟਸ, 1946 ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 48)। ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਵਾਲ ਧਾਰਾ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਅਧਿਆਇ II ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਕਰਜ਼ਾ ਸਮਾਯੋਜਨ ਕਾਰਵਾਈ" ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਵੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਜੋਂ ਇਰਾਦਾ ਸੀ।

ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 19 ਅਤੇ 20 ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਬਾਹਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਠੋਸ ਕਾਨੂੰਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ, ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਕਈ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਘੇਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਰਸਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੱਕ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਧਾਰਾ 19 ਅਤੇ 20 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਉਸ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਇਹਨਾਂ

ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 10 ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਭ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਤੱਥ ਲੈਣਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਇਸ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ, ਧਾਰਾ 10 ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ, ਨਤੀਜਾ ਮੈਟ ਦੇ ਨਾਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 21 ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੀ ਇੱਕ ਤੰਗ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ Qf ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਸਹੀ ਸੀ। ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਕੋਲ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਲੈਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ।

ਧਿਰਾਂ 4 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ – ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ

Checked, Compared and authenticated by Happy Garg, Translator

ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮੀਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by Happy Garg, Translator in the Sessions Division, Barnala.

Checked, Compared and authenticated by Happy Garg, Translator